

Příběhy

našich

sousedů

Příběhy našich sousedů je velký soutěžní projekt, který pořádá organizace Post Bellum. Cílem je zaznamenat vzpomínky pamětníků klíčových událostí 20. století. Naše škola se soutěže účastní již popáté. Úkolem současného týmu bylo natočit vyprávění pamětníka, sestříhat nejzajímavější momenty z povídání a celý příběh shrnout do pěti minut, což bylo pro nás velice těžké. Postbellum nás také pozvalo do Archivu bezpečnostních složek, kde jsme se mohli dozvědět další informace o našem pamětníkovi a jeho rodině. Projekt vyvrcholil na konci března, kdy budeme vystupovat před publikem a odbornou porotou. Držte nám palce!

Adéla Vacková 9. A

Lukáš Martin

POST

Dnes vám budu vyprávět o Lukáši Martinovi, muži, který se svou rodinou za komunistického režimu emigroval do zahraničí. Tohoto pána jsem si vybral, protože jsem se zúčastnil studentského projektu pro Post Bellum a jeho životní příběh mě velice zaujal.

Lukáš Martin, narozený 3. září 1967 do komunistické rodiny, prožil nádherné dětství se svými rodiči a bratrem v Praze, kde měli byt a společně stavěli dům. Bohužel nesvobodná situace v tehdejší Polské socialistické republice se rodičům Lukáše nelíbila, a proto se rozhodli vystoupit z komunistické strany a emigrovat co nejdále od ČSSR, tedy až do vzdálené Austrálie. Shodou náhod se Lukášův otec dozvěděl, že jeho bratr se se svým přítelem rozhodli také emigrovat, ale do Francie, kde byly lepší podmínky pro homosexuální páry. Vše ale musela celá rodina držet v tajnosti, jinak by hrozilo, že by je jejich babička udala, jak to popisuje Lukáš: „Aby nás vlastně zachránila od toho, abychom udělali nějakou špatnou věc.“

Nakonec vyšlo vše podle plánu a všichni emigrovali společně. V Jugoslávii zůstal Lukáš se svou rodinou dva měsíce, už bez strýce a jeho přítele, ti už byli ve Francii. Občas se za Martinovými

v jugoslávském táboře pro uprchlíky a čekali na víza zastavili lidé z Československa, byli to ale většinou příslušníci STB, kteří je přemlouvali k návratu.

Nakonec se rodině Martinů podařilo dostat až do australského města Adelaide, kde s bratrem studovali a kde rodiče pracovali.

Lukáš po roce přerušil studium a pracoval ve špagetárně. Touto prací si chtěl vydělat na cestu kolem světa. To se mu nakonec podařilo a díky tomu projel celou Ameriku, byl v Berlíně u samého pádu Berlínské zdi a nakonec skončil i v České republice, kde plánoval, že zůstane jen pár dní, ale nakonec zůstal pár let a pracoval v kanceláři prezidenta České republiky Václava Havla. Jak sám říká: „Byla to taková srdeční záležitost,“ protože nedostávali zrovna moc peněz. Lukáš se díky

své práci na Pražském hradě setkal se spoustou známých politiků, o které se staral, když přijeli do Česka, například i o Margaret Thatcherovou. „Mluvili jsme spolu o komunismu, mluvili jsme o diktaturách, ona vlastně říkala, že to nejdůležitější, co je jejím úkolem, je se o těch nepravostech dozvědět i další generace,“ popisuje Lukáš rozhovor s Železnou lady v dokumentu pro Post Bellum.

Životní příběh Lukáše Martina mě velmi zaujal, protože je plný dobrodružství a velké odvahy. Jeho nový život musel být těžký a plný strachu a nejistoty. V dnešní době si to dokážeme jen těžko představit.

Jsem rád, že jsem se s Lukášem mohl setkat a vyslechnout si jeho příběh. I já bych v budoucnu chtěl cestovat po světě, aspoň z poloviny jako on.

Matouš Růžička, 9.A

B E L L U M

P O S T

110